

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Animnapu't Siyam

Pagbubunyag ng Siklo ng mga Salinlahi: Ang Apat na Kasuklam-suklam na Bagay ng Adventismo

Jeff Pippenger

2024-02-02

Ang Diyos ay hindi kailanman nagbabago, at samakatuwid ang Adventismo ay hinahatulan sa ikaapat na salinlahi nito.

"At tinawag niya ang lalaking nararamtan ng lino, na may tintero ng manunulat sa kaniyang tagiliran; at sinabi ng Panginoon sa kaniya, Lumakad ka sa gitna ng lunsod, sa gitna ng Jerusalem, at maglagay ka ng tanda sa mga noo ng mga lalaking dumaraing at tumatangis dahil sa lahat ng mga karumal-dumal na gawa na ginagawa sa gitna niyaon. At sa mga iba ay sinabi niya sa aking pandinig, Sumunod kayo sa kaniya sa lunsod, at pumatay: huwag magpatawad ang inyong mata, ni kayo'y mahabag: patayin ninyo nang lubusan ang matatanda at ang mga kabataan, maging ang mga dalaga, ang maliliit na bata, at ang mga babae: ngunit huwag kayong lumapit sa sinumang tao na may tanda; at pasimulan ninyo sa Aking santuwaryo. Nang magkagayo'y sinimulan nila sa matatandang lalaki na nasa harap ng bahay."

Malapit nang lisanin ni Jesus ang luklukan ng awa ng makalangit na santuwaryo upang isuot ang mga kasuotan ng paghihiganti at ibuhos ang Kanyang poot sa pamamagitan ng mga paghatol laban sa mga hindi tumugon sa liwanag na ibinigay sa kanila ng Diyos. "Sapagkat ang hatol laban sa masamang gawa ay hindi kaagad isinasakatuparan, kaya't ang puso ng mga anak ng tao ay lubos na nakapirmi sa paggawa ng kasamaan." Sa halip na lumambot dahil sa pagtitiis at mahabang pagpapahinuhod na ipinamalas ng Panginoon sa kanila, yaong mga hindi natatakot sa Diyos at hindi umiibig sa katotohanan ay lalo pang pinatitibay ang kanilang mga puso sa kanilang masamang landas. Subalit may hangganan maging ang pagpapahinuhod ng Diyos, at marami ang lumalampas sa mga hangganang ito. Nilampasan na nila ang mga hangganan ng biyaya, kaya't kailangan nang makialam ang Diyos at ipagtanggol ang Kanyang sariling karangalan.

Tungkol sa mga Amorreo ay sinabi ng Panginoon: "Sa ikaapat na salinlahi ay paririto silang muli; sapagkat hindi pa ganap ang kasamaan ng mga Amorreo." Bagaman ang bansang ito ay kapansin-pansin dahil sa idolatriya at katiwalian, hindi pa nito napupuno ang saro ng kaniyang kasamaan, at hindi pa magbibigay ang Diyos ng utos para sa lubos na paglipol nito. Ang bayan ay makakakita ng kapangyarihan ng Diyos na mahahayag sa isang kapansin-pansing paraan, upang sila'y maiwang walang mairadahan. Ang mahabaging Manlalalang ay handang pagtiisan ang kanilang kasamaan hanggang sa ikaapat na salinlahi. Pagkatapos, kung walang makitang pagbabago tungo sa ikabubuti, ang Kaniyang mga hatol ay babagsak sa kanila.

Sa di-nagkakamaling katumpakan, ang Walang-hangganang Isa ay patuloy na nagpapanatili ng talaan ukol sa lahat ng mga bansa. Habang ang Kanyang awa ay iniaalok kalakip ng mga panawagan sa pagsisisi, mananatiling bukas ang talaang ito; ngunit kapag ang mga bilang ay umabot sa hangganang itinakda ng Diyos, nagsisimula ang pagpapatupad ng Kanyang poot.

Isinasara ang talaan. Nagtatapos ang banal na pagpapahinuhod. Wala nang pagsusumamo para sa awa alang-alang sa kanila.

Habang tumatanaw ang propeta sa pagdaan ng mga kapanahunan, ang panahong ito ay iniharap sa kaniyang pangitain. Ang mga bansa ng panahong ito ay tumanggap ng mga kahabagang walang kaparis. Ang pinakamainam sa mga pagpapala ng langit ay naipagkaloob sa kanila, ngunit ang lumalabis na kapalaluan, kasakiman, pagsamba sa diyus-diyusan, paghamak sa Diyos, at hamak na kawalan ng pasasalamat ay nakasulat laban sa kanila. Mabilis na nilang isinasara ang kanilang talaan sa Diyos.

Ngunit ang bagay na nagpapanginig sa akin ay ang katotohanang yaong mga nagkaroon ng pinakadakilang liwanag at mga pribilehiyo ay nabahiran ng namamayaning kasamaan. Naimpluwensiyahan ng mga di-matuwid sa paligid nila, marami, maging sa mga umaangkin sa katotohanan, ay nanlamig at napapaanod ng malakas na agos ng kasamaan. Ang laganap na paghamak na iniuukol sa tunay na pagkamaka-Diyos at kabanalan ay nagbubunsod sa mga hindi malapit ang ugnayan sa Diyos na mawalan ng paggalang sa Kanyang kautusan. Kung sinusunod nila ang liwanag at tinatalima ang katotohanan mula sa puso, ang banal na kautusang ito ay lalo sanang magiging mahalaga sa kanila kapag ito'y gayong hinahamak at isinasantabi. Habang lalong nalalantad ang kawalang-galang sa kautusan ng Diyos, ang hanggahang naghiiwalay sa mga tagatupad nito at sa sanlibutan ay nagiging lalo pang malinaw. Ang pag-ibig sa mga banal na utos ay lumalago sa isang uri ayon sa pagtaas ng paghamak sa mga ito sa kabilang uri.

Ang krisis ay mabilis na lumalapit. Ang mabilis na paglobo ng mga bilang ay nagpapakita na ang panahon para sa pagdalaw ng Diyos ay halos dumating na. Bagaman ayaw Niyang magparusa, gayon ma'y magpaparusa Siya, at iyon ay agad. Ang mga lumalakad sa liwanag ay makakakita ng mga tanda ng nalalapit na panganib; ngunit hindi sila dapat umupo sa tahimik, walang-kabahalaang paghihintay sa pagkawasak, na inaaliw ang kanilang sarili sa paniniwalang kukupkupin ng Diyos ang Kaniyang bayan sa araw ng pagdalaw. Hindi, malayo ito sa katotohanan. Dapat nilang maunawaan na tungkulin nila ang masikhay na magpagal upang iligtas ang iba, na tumitingin sa Diyos nang may matibay na pananampalataya para sa tulong. "Malaki ang nagagawa ng masikhay na panalangin ng isang taong matuwid."

Ang lebadura ng kabanalan ay hindi pa lubusang nawalan ng kapangyarihan. Sa panahong pinakamalaki ang panganib at pinakamatindi ang panlulumo ng iglesia, ang munting pangkat na nakatayo sa liwanag ay magbubuntong-hininga at tatangis dahil sa mga kasuklam-suklam na gawa na nagaganap sa lupain. Ngunit lalong higit na aakyat ang kanilang mga panalangin alang-alang sa iglesia, sapagkat ang mga kasapi nito ay gumagawa ayon sa pamamaraan ng sanlibutan.

Ang mga taimtim na panalangin ng kakaunting tapat na ito ay hindi magiging walang kabuluhan. Kapag ang Panginoon ay darating bilang Tagapaghiganti, darating din Siya bilang Tagapagtanggol ng lahat ng nagpanatili ng pananampalataya sa kadalisan nito at nanatiling hindi nadungisan ng sanlibutan. Sa panahong yaon ipinangako ng Diyos na ipaghiganti ang Kanyang sariling mga hinirang na dumaraing sa Kanya araw at gabi, bagaman Siya'y matagal na nagtitiyaga alang-alang sa kanila.

"Ang utos ay: 'Magdaan ka sa gitna ng lungsod, sa gitna ng Jerusalem, at lagyan mo ng tanda ang mga noo ng mga lalaking nagbubuntong-hininga at tumatangis dahil sa lahat ng mga karumal-dumal na gawa na ginagawa sa gitna niyon.' Ang mga nagbubuntong-hininga at tumatangis na ito ay matagal nang ipinapahayag ang mga salita ng buhay; sila'y sumaway, nagpayo, at nakiusap. May ilan na dating humahamak sa pangalan ng Diyos ang nagsisi at nagpakumbaba ng kanilang mga puso sa harap Niya. Ngunit ang kaluwalhatian ng Panginoon ay lumisan na sa Israel; bagaman marami ang nagpatuloy pa rin sa mga anyo ng relihiyon, ang Kanyang kapangyarihan at presensiya ay wala." Testimonies, tomo 5, 207-210.

Ang paglalarawan ng hatol ng Diyos na tinutukoy ni Sister White sa sipi ay ang hatol na ipinataw sa lungsod ng Jerusalem, na sa mga huling araw ay ang Simbahang Seventh-day Adventist. Ang hatol ay nagiging pinal sa batas sa Linggo, sapagkat doon itinatatak ang tatak ng Diyos at ang marka ng halimaw. Tinutukoy ng ika-walong kabanata ng Ezekiel ang apat na papatinding mga kasuklamsuklam. Binibigyang-diin ng unang talata na ang pangitain ay dapat maunawaan kaagad bago magsara ang probasyon, sa pamamagitan ng pagtukoy sa ikalimang araw ng ikaanim na buwan ng ikaanim na taon.

Hindi kinakailangang isama ni Ezekiel ang gayong makasaysayang punto ng sanggunian. Maaari na sana niyang isulat lamang, "At nangyari, nang ako'y nakaupo sa aking bahay, at ang mga matanda ng Juda ay nakaupo sa harap ko, na ang kamay ng Panginoong Diyos ay dumating sa akin roon." Ang katunayang isinama niya ang pagtukoy sa araw bago ang "666," ay isang makahulugang sanggunian para sa mga mag-aaral ng propesiya. Ang sangguniang ito ay para sa mga may tagumpay sa bilang ng pangalan ng hayop, na nakaaalam na ang "666" ay isang sangkap ng Pahayag ni Jesu-Cristo, na nabubuksan mula sa pagkakaselyo bago magsara ang probasyon. Alam nila ito sapagkat sila ang bayan ng Diyos, na, ayon kay Pedro, "noong una'y hindi bayan ng Diyos."

Sa Unang Pedro kabanata dalawa, ang mga taong ngayo'y bayan ng Diyos ay "natikman na nila ang kagandahang-loob ng Panginoon." Sila ang mga yaong sa paraang propetiko ay "kumain" ng salita ng Diyos, taliwas sa mga tumangging kumain ng salita ng Diyos. Ang lahat ng mga propeta ay nagsasalita hinggil sa mga huling araw, at sa Juan kabanata anim, ipinahayag ni Jesus na dapat kainin ng Kanyang mga alagad ang Kanyang laman at inumin ang Kanyang dugo. Sa kabanatang iyon, ang mga alagad na tumangging kainin ang Kanyang laman at inumin ang Kanyang dugo ay ginawa iyon sa talatang animnapu't anim.

Mula noon, marami sa kaniyang mga alagad ang tumalikod at hindi na lumakad na kasama niya. Juan 6:66.

Ang marurunong na kumakain ng laman at umiinom ng dugo ni Cristo sa mga huling araw ay nauunawaan na si Cristo, bilang Palmoni, ang Kamangha-manghang Tagabilang, at nakikilala nila ang Kanyang lagda kapag ito ay iniharap. Ang bilang "665," sa pambungad na talata ng Ezekiel 8, ay naroon, upang makita ng sinumang nagnanais, na ito'y tumutukoy sa hindi bababa sa dalawang mahalagang puntong propetiko. Ang una ay na ang mensahe ay dapat maunawaan bilang sumasaklaw sa isang yugto ng panahon bago ang batas ng Linggo. Ang ikalawa ay na ang bilang "666" ay nasa isa lamang sa dalawang talata sa aklat ng Apocalipsis na may kwalipikasyon sa pagtukoy na ang "marurunong" ay makauunawa sa mga huling araw.

Narito ang karunungan. Ang may unawa ay bilangin ang bilang ng hayop; sapagkat ito’y bilang ng isang tao; at ang kaniyang bilang ay anim na raan at animnapu’t anim. Apocalipsis 13:18.

Ang mga “marunong” na nakauunawa sa pagdami ng kaalaman sa mga huling araw, kapag naalis ang selyo sa Pahayag ni Jesu-Cristo, ay malalaman na ang “666” ay isang mahalagang makahulagang sagisag, sapagkat kanilang napagtagumpayan ang bilang. Kaya nga, sa kabanata walo, ipinakikilala ni Ezekiel ang isang paghihimagsik na patuloy na umiigting, na kinakatawan ng apat na kasuklam-suklam na bagay na lalong tumitindi. Ang pangwakas ay itinutukoy ang mga hangal bilang mga yumuyukod sa araw, at sa gayon minamarkahan ang paghatol sa Jerusalem (Adbentismo) sa mga huling araw. Ang paghatol na iyon ay nagaganap sa ikaapat na salinlahi. Ang apat na kasuklam-suklam na bagay ay mga sagisag ng apat na salinlahi ng Laodiceanong Adbentismo.

Ang unang salinlahi ay nagsimula noong 1863, kalakip ang rebelyon laban sa panunumpa ni Moises na “pitong ulit.” Makalipas ang dalawampu’t limang taon, nahayag ang rebelyon noong 1888. Makalipas ang tatlung taon, naganap ang rebelyon noong 1919, na kinakatawan ng aklat ni W. W. Prescott, “The Doctrine of Christ.” Pagkaraan pa ng tatlung taon, noong 1957, naganap ang rebelyon na kinakatawan ng aklat na “Questions on Doctrine.” Ngayon ay sisimulan nating ipakita kung bakit ang apat na palatandaan sa daan na ito ay tumutugma sa apat na karumaldumal sa Ezekiel kabanata walo.

Noong 1863, ang Laodiseyong Adbentismo ay nagpakilala ng isang bagong tsart upang palitan ang dalawang tsart na naging katuparan ng utos sa kabanata dalawa ng Habakuk na, “isulat mo ang pangitain at gawin mong malinaw sa mga tapyas.” Inalis ng tsart ng 1863 ang “pitong panahon” mula sa paglalarawang propetiko, samantalang ito ay nasa dalawang banal na tsart kasama ng 1260, 1290, at 1335. Sa Habakuk, tinukoy ng utos na ang mga tapyas (sa maramihan) ay ilalathala sa paraang “upang tumakbo ang bumabasa niyon.” Napakalayo sa tama ang tsart ng 1863, kaya kinailangan itong samahan ng isang polyetong paliwanag. Hindi maaaring tingnan ang tsart ng 1863 at “tumakbo” nang walang karagdagang polyeto.

At sinagot ako ng Panginoon at sinabi, Isulat mo ang pangitain, at gawin mo itong malinaw sa mga tapyas, upang tumakbo ang bumabasa nito. Habakuk 2:2.

Ang tsart noong 1863 ay isang huwad na idinisenyo upang ikubli ang tunay, gaya ng nakita ni William Miller sa kaniyang panaginip. Ang dalawang sagradong tsart ay naging sagisag ng tipang ginawa ni Cristo sa mga taong bagong umangkin ng katayuang sila ang tunay na Protestante, yaong sungay ng halimaw na mula sa lupa. Ang dalawang tsart na iyon ay kumakatawan sa sagisag ng ugnayang tipan sa pagitan ng mga Milerita at ni Cristo, na biglang dumating sa Kanyang templo noong 1844; at pagdating Niya, dumating Siyang Sugo ng Tipan. Ang sinaunang Israel ay naglalarawan sa makabagong Israel, at nang ilabas ni Cristo ang sinaunang Israel mula sa pagkaalipin sa Ehipto, tinipuhan Niya ang panahong ilalabas Niya ang makabagong Israel mula sa pagkaalipin ng isang libo dalawang daan at animnapung taon ng kapapahan. Paulit-ulit na itinataguyod ni Kapatid na White ang dalawang kasaysayang ito bilang magkaparalelong

kasaysayan.

Sa atin ay sumisinag ang naipong liwanag ng mga nagdaang panahon. Ang talaan ng pagkakalimot ng Israel ay napanatili para sa ating kaliwanagan. Sa panahong ito, iniinat ng Diyos ang Kaniyang kamay upang tipunin para sa Kaniya ang isang bayan mula sa bawat bansa, angkan, at wika. Sa kilusang Advent, kumilos Siya para sa Kaniyang pamanang bayan, gaya ng pagkilos Niya para sa mga Israelita nang pangunahan Niya sila sa paglabas mula sa Egipto. Sa Dakilang Pagkakabigo noong 1844, nasubok ang pananampalataya ng Kaniyang bayan gaya ng nasubok ang sa mga Hebreo sa Dagat na Pula. Testimonies, volume 8, 115, 116.

Nang makipagtipan ang Panginoon sa sinaunang Israel, ibinigay Niya ang dalawang tapyas upang katawanin ang ugnayang tipan. Nang makipagtipan ang Panginoon sa makabagong Israel, ibinigay Niya ang dalawang tapyas upang katawanin ang ugnayang tipan. Ang dalawang tapyas ng Sampung Utos ay sumasagisag sa dalawang tapyas ni Habakkuk. Ipinagkaloob Niya sa kanila ang dalawang tapyas hindi naglaon pagkaraang makatawid sa Dagat na Pula, na iniuugnay ni Sister White sa Dakilang Pagkadismaya noong 1844. Hindi naglaon pagkaraan ng 1844, sa larangan ng kasaysayang propetiko, ipinagkaloob ng Panginoon ang ikalawang tapyas. Ang sinaunang Israel ay ginawang mga tagapag-ingat ng kautusan ng Diyos, at ang makabagong Israel ay ginawang mga tagapag-ingat hindi lamang ng kautusan ng Diyos, kundi pati ng mga dakilang katotohanang propetiko na iyon.

Tinawag ng Diyos ang Kanyang iglesia sa panahong ito, gaya ng pagtawag Niya sa sinaunang Israel, upang manindigan bilang isang ilaw sa sanlibutan. Sa pamamagitan ng makapangyarihang pait ng katotohanan—ang mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel—inihiwalay Niya sila mula sa mga iglesia at mula sa sanlibutan upang dalhin sila sa isang sagradong pagkakalapit sa Kanya. Ginawa Niya silang mga tagapag-ingat ng Kanyang kautusan at ipinagkatiwala sa kanila ang mga dakilang katotohanan ng propesiya para sa panahong ito. Gaya ng mga banal na orakulong ipinagkatiwala sa sinaunang Israel, ang mga ito ay isang sagradong katiwalaang dapat ipahayag sa sanlibutan. Testimonies, tomo 5, 455.

Ang unang dalawang Utos ay nagsisiwalat ng pagkamuhi ng Diyos sa idolatriya, at sa mga unang dalawang Utos na iyon ay ipinapahayag Niya na ang paghatol ay isinasakatuparan hanggang sa ikatlo at ikaapat na salinlahi, sapagkat ipinakikilala Niya na Siya ay isang mapanibughuing Diyos.

Ang kautusan ay hindi ipinahayag sa panahong ito nang bukod-tangi para sa kapakinabangan ng mga Hebreo. Pinarangalan sila ng Diyos sa pamamagitan ng paggawang sila ang mga tagapag-ingat at tagapangalaga ng Kanyang kautusan, ngunit ito'y dapat ingatang bilang isang banal na katiwalaan para sa buong sanlibutan. Ang mga panuntunan ng Dekalogo ay angkop sa buong sangkatauhan, at ibinigay ang mga ito para sa pagtuturo at pamamahala sa lahat. Sampung panuntunan, maikli, malawak ang saklaw, at may awtoridad, ay sumasaklaw sa tungkulin ng tao sa Diyos at sa kanyang kapwa-tao; at ang lahat ay nakasalig sa dakilang saligang prinsipyo ng pag-ibig. “Ibigin mo ang Panginoon mong Diyos nang buong puso, at nang buong kaluluwa, at nang buong lakas, at nang buong pag-iisip; at ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili.” Lucas 10:27. Tingnan din ang Deuteronomio 6:4, 5; Levitico 19:18. Sa Sampung Utos, ang mga prinsipyong ito ay isinasagawa nang masusi at ginagawang angkop sa

kalagayan at mga pangyayari ng tao.

Huwag kang magkakaroon ng ibang mga diyos sa harap ko.

Si Jehovah, ang walang hanggan, ang umiiral sa sarili, ang di-nilikha, na Siya mismo ang Pinagmulan at Tagapagpanatili ng lahat, ay Siya lamang ang may karapatang tumanggap ng kataas-taasang paggalang at pagsamba. Ipinagbabawal sa tao na ibigay sa alinmang ibang bagay ang unang dako sa kanyang pag-ibig o sa kanyang paglilingkod. Anumang ating pinakaiibig at pinapahalagahan na nagiging sanhi upang mabawasan ang ating pag-ibig sa Diyos o upang hadlangan ang paglilingkod na nararapat sa Kanya, iyon ang ginagawa nating diyos.

Huwag kang gagawa para sa iyong sarili ng anumang larawang inanyuan, ni ng anumang wangis ng anumang bagay na nasa langit sa itaas, o nasa lupa sa ibaba, o nasa tubig sa ilalim ng lupa: huwag mo silang yuyukuran ni paglilingkuran.

Ipinagbabawal ng ikalawang utos ang pagsamba sa tunay na Diyos sa pamamagitan ng mga larawan o wangis. Maraming bansang pagano ang nag-angkin na ang kanilang mga larawan ay pawang mga pigura o mga sagisag lamang, na sa pamamagitan ng mga ito sinasamba ang Diyos, ngunit ipinahayag ng Diyos na ang gayong pagsamba ay kasalanan. Ang pagtatangkang ilarawan ang Walang Hanggan sa pamamagitan ng mga bagay na materyal ay magpapababa sa pagkaunawa ng tao tungkol sa Diyos. Ang isip, na inihiwalay mula sa walang hanggang kasakdalan ni Jehova, ay maaakit sa nilalang sa halip na sa Manlalalang. At habang nabababa ang kanyang mga pananaw tungkol sa Diyos, gayon din ay mahahamak ang tao.

'Ako, ang Panginoon mong Diyos, ay isang Diyos na mapanibughuin.' Ang malapit at banal na ugnayan ng Diyos sa Kaniyang bayan ay inilalarawan sa talinghaga ng pag-aasawa. Yamang ang idolatriya ay espirituwal na pangangalunya, ang di-pagkalugod ng Diyos laban dito ay angkop na tawaging panibugho. Patriarchs and Prophets, 305, 306.

Ang paninibugho ng Diyos ay partikular na nahahayag laban sa idolatriya, at hindi nagkataon na ang unang kasuklam-suklam na bagay sa ika-walong kabanata ng Ezekiel ay "isang larawan ng paninibugho".

At nangyari nga, sa ikaanim na taon, sa ikaanim na buwan, sa ikalimang araw ng buwan, na samantalang ako'y nakaupo sa aking bahay, at ang mga matanda ng Juda ay nakaupo sa harap ko, dumapo sa akin doon ang kamay ng Panginoong Diyos. Nang magkagayo'y nakita ko, at narito, isang wangis na gaya ng anyo ng apoy: mula sa anyo ng kaniyang baywang pababa, apoy; at mula sa kaniyang baywang paitaas, gaya ng anyo ng kaningningan, gaya ng kulay ng ambar. At iniunat niya ang anyo ng isang kamay, at hinawakan ako sa isang kumpol ng buhok sa aking ulo; at itinaas ako ng espiritu sa pagitan ng lupa at ng langit, at dinala ako, sa mga pangitain ng Diyos, sa Jerusalem, sa pintuan ng panloob na tarangkahan na nakaharap sa hilaga; na naroon ang luklukan ng larawan ng paninibugho, na nagpapasiklab ng paninibugho. At, narito, ang kaluwalhatian ng Diyos ng Israel ay naroon, ayon sa pangitaing nakita ko sa kapatagan. Pagkatapos ay sinabi niya sa akin, Anak ng tao, itaas mo ngayon ang iyong mga mata sa daan patungong hilaga. Kaya't itinaas ko ang aking mga mata sa daan patungong hilaga, at, narito, sa gawing hilaga, sa tarangkahan ng dambana, ang larawang ito ng

panibugho sa pasukan. Ezekiel 8:1-5.

Ang larawan ng panibugho ang una sa apat na papatinding mga karumal-dumal na gawain na ipinakita kay Ezekiel. Ang larawan ng panibugho ay kumakatawan sa pasimula ng una sa apat na salinlahi ng papatinding paghihimagsik sa Adventismo. Nagsimula ang unang salinlahi noong 1863.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

“Bawat isa sa mga sinaunang propeta ay nagsalita nang higit para sa ating panahon kaysa sa kanilang sariling panahon, kaya’t ang kanilang panghuhula ay nananatiling may bisa para sa atin. ‘Ngayon ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa: at ang mga ito ay nasulat bilang paalaala sa atin, na dinatnan ng katapusan ng mga kapanahunan.’ 1 Corinto 10:11. ‘Hindi sa kanilang sarili, kundi sa atin nila ipinaglingkod ang mga bagay na ngayo’y inihahayag sa inyo ng mga nangaral sa inyo ng ebanghelyo sa pamamagitan ng Espiritu Santo na sinugo mula sa langit; na ang mga bagay na ito’y pinananabikang tunghan ng mga anghel.’ 1 Pedro 1:12....”

Naipon at pinagbuklod ng Biblia ang mga kayamanan nito para sa huling salinlahing ito. Ang lahat ng dakilang pangyayari at mga mapitagang gawa sa kasaysayan ng Lumang Tipan ay nauulit na noon pa, at patuloy na nauulit, sa iglesia sa mga huling araw na ito. Selected Messages, aklat 3, 338, 339.